

Marianne Volmer, terug in Pulchri

Terwijl ze de Jacob Hartogprijs 1996 in ontvangst neemt fluistert Marianne Vollmer mij onder het fotograferen toe: 'Ik ben een dochter van Frans Vollmer. Ook hij kreeg eens deze prijs, in 1953. Wat zou hij het geweldig gevonden hebben dat ik hem nu ook heb'. Even later zitten we tegenover elkaar.

'Ik was nog erg jong toen ik mijn vader verloor. Toch heeft hij de basis gelegd voor mijn verdere leven. Hij was een bijzondere, lieve man en een fantastische vader. Heel geestig ook. Ondanks dat hij stotterde was hij een geweldige verteller. Alles wist hij over de natuur en nam mij op ontdekkingsstochten de duinen of de polder in. Wat hij al niet wist; hij vertelde er boeiend over.'

'Behalve thuis waar ons kinderen het kunstleven met de paplepel werd ingegoten nam hij mij ook nog mee op bezoek bij allerlei kunstenaars. Ik weet nog hoe ik onder de indruk was van het werk van Co Westerik. En ook nog dat ik dacht, mij krijgen ze nooit achter een ezel, nooit van zijn leven niet. Ik had andere gedachten en wilde onderwijzeres worden.'

'Toch is het anders gelopen. Ineens was het over. Plotseling wilde ik van de ene dag op de andere naar de academie, hier in Den Haag naar de Koninklijke. En het gebeurde. Maar je weet hoe het gaat. Je wordt verliefd, je trouwt, je krijgt kinderen en gaat ook nog in Amsterdam wonen. De kunst raakt op de achtergrond. Gelukkig worden kinderen volwassen en krijg je weer een eigen leven.

Sindsdien heb ik het vak weer opgepakt. Het is even wennen. Tandem op elkaar en doorzetten, daar komt het op neer. Een bewuste keuze, zo ben ik alweer heel wat jaren bezig.'

'Ik houd van het grote gebaar op papier. Groot werken met krijt en oliestick. Op panelen die ik zelf in elkaar zet, gebruik ik bijenwas, gemengd met olieverf. Daarin werk ik dan met het mes of met mijn handen en vingers. Ook schuw ik andere materialen niet zoals dotten papier of tape.'

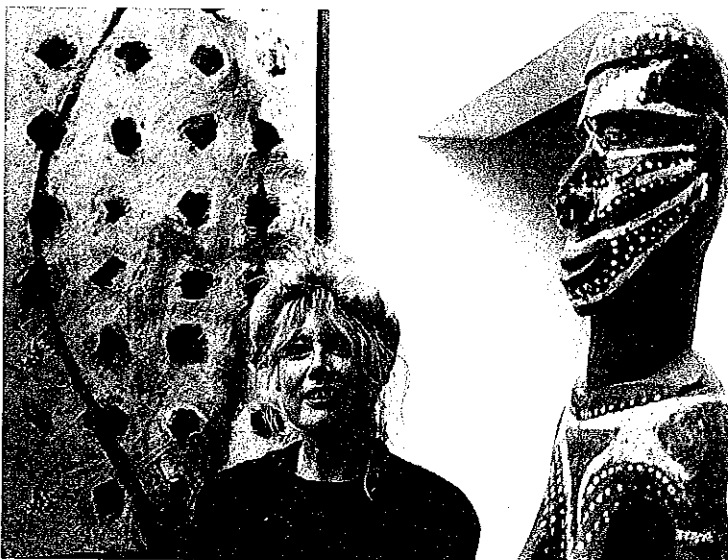
'Ik begin met wat mij voor ogen staat. Eigenlijk wil ik dat niet, meestal is het me te bedacht. En ik wil vrij zijn. Voor mij is het een constant gevecht om vrij in het vlak te kunnen doorgaan. Het werk

moet opgebouwd zijn uit restanten, de basis daarvan is het raster. Vroeger mocht je dat niet zien, nu ben ik in een stadium dat het zichtbaar mag zijn. Na jaren zonder titels te hebben gewerkt geef ik nu namen.'

'De laatste jaren zijn archaische vormen, symbolen en ritmiek de basis voor mijn vormonderzoek van waaruit ik via vrije interpretatie en sober kleurgebruik het moment van herkenning probeer te vinden.

Met als resultaat dit voorjaar de Jacob Hartogprijs! Wat was ik daar blij mee. En dat in Pulchri! Weet je, Pulchri vertegenwoordigt mijn jeugd. Als klein meisje kwam ik hier altijd St. Nicolaas vieren. Dat staat als een huis in mijn geheugen.'

Marianne Dommissie

28/1/96